

Mübârek Geceler

Kaynak: Tam İlmihâl Se'âdet-i Ebediyye

Mubârek geceler, islâm dîninin kıymet verdiği gecelerdir. Allahü teâlâ, kullarına çok acıdığı için, ba'zı gecelere kıymet vermiş, bu gecelerdeki, düâ ve tevbeleri kabûl edeceğini bildirmiştir. Kullarının çok ibâdet yapması, düâ ve tevbe etmeleri için bu geceleri sebep kılmıştır. Kıymetli geceye, kendinden sonra gelen günün ismi verilir. Önceki günü öğle nemâzı vaktinden, o gecenin fecrine kadar olan zemândır. Yalnız, Arefe ve üç kurban günlerinin geceleri böyle değildir. Bu dört gece, bu günleri ta'kîb eden gecelerdir. Bu geceleri ihyâ etmeli, ya'nî kazâ nemâzları kılmalı, Kur'ân-ı kerîm okumalı, düâ, tevbe etmeli, sadaka vermeli, müslimânları sevindirmeli, bunların sevâblarını ölümlere de göndermelidir. Bu gecelere saygı göstermelidir. Saygı göstermek, günâh işlememekle olur.

(Rıyâd-un-nâsihîn) kitâbının yüzyetmişikinci sahîfesinde buyuruyor ki, (İmâm-ı Nevevî, (Ezkâr) kitâbında diyor ki, (Gecenin oniki kısmından bir kısmını [bir sâat kadar] ihyâ etmek, bütün geceyi ihyâ etmek olur. Yaz ve kış geceleri için hep böyledir). [İbni Âbidîn, birinci cild, 461. ci ve üçüncü cildin 289. cu sahîfelerinde de bu konuda bilgi verilmiştir.] (Hakâyık-ı manzûme)de diyor ki, (Fıkh kitâblarında sâat demek, bir mikdâr zemân demektir). İmâm-ı Nevevî, Şâfi'î mezhebinde müctehiddir. Hanefîlerin de, geceleri böyle ihyâ etmeleri uygun olur).

MÜSLİMÂNLARIN ON MUBÂREK GECESİ VARDIR:

1 – **KADR GECESİ:** Ramezân-ı şerîf ayı içinde bulunan bir gecedir. İmâm-ı Şâfi'î "rahmetullahi teâlâ aleyh" onyedinci, imâm-ı a'zam Ebû Hanîfe, yirmiyedinci gecesi olması çok vâkı' olur dedi. Yirmi ile otuzuncu geceleri arasında arayınız denildi. Kur'ân-ı kerîmde medh edilen en kıymetli gecedir. Kur'ân-ı kerîm, Resûlullaha bu gece gelmeğe başladı.

2 – **AREFE GECESİ:** Arefe günü ile Kurban bayramının birinci günü arasındaki gecedir. Zil-hicce ayının dokuzuncu ve onuncu günleri arasındaki gecedir. Arefe günü bin İhlâs okumanın çok sevâb olduğu, 357.ci sahîfede yazılıdır.

3 – **FITR BAYRAMI GECESİ:** Ramezân-ı şerîf ayının son günü ile bayramın birinci günü arasındaki gecedir.

4 – **KURBAN BAYRAMI GECELERİ:** Kurban bayramının birinci, ikinci ve üçüncü günlerinden sonraki gecelerdir. Bu üç güne (**Eyyâm-i nahr**) denir.

5 – **MEVLİD GECESİ:** Rebî'ul-evvel ayının onbirinci ve onikinci günleri arasındaki gecedir. Dünyâdaki bütün insanlara Peygamber olarak gönderilen, Peygamberlerin sonuncusu ve en üstünü Muhammed Mustafâ aleyhisselâmın doğduğu gecedir. Mîlâdın 571. ci senesinde doğdu denilmektedir. Bu gece, Kadr gecesinden sonra, en kıymetli gecedir. Bu gece, O doğduğu için sevinenler afv olur. Bu gece, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” tevellüdü zemânlarında görülen hâlleri, mu'cizeleri okumak, dinlemek, öğrenmek çok sevâbdır. Kendileri de anlatırdı. Bu gece, Eshâb-ı kirâm “radiyallahü anhüm” da, bir yere toplanıp, okurlar, anlatırlardı. [Birinci kısımda 95. ci madde ve 2. ci kısımda 17. ci madde ortalarına bakınız!]

6 – **BERÂT GECESİ:** Şa'bân ayının onbeşinci gecesidir. Ya'nî ondördüncü günü ile onbeşinci günü arasındaki gecedir. Allahü teâlâ, ezelde, hiç birşey yaratmadan önce, herşeyi takdîr etdi, diledi. Bunlardan, bir yıl içinde olacak herşeyi, bu gece meleklerle bildirir. Kur'ân-ı kerîm, Levhilmahfûza bu gece indi. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” bu gece, çok ibâdet, çok düâ ederdi.

7 – **Mİ'RÂC GECESİ:** Receb ayının yirmiyedinci gecesidir. Mi'râc, merdiven demektir. Resûlullahın göklere çıkarıldığı, bilinmiyen yerlere götürüldüğü gecedir.

Mekke ehâlîsi îmân etmiyor. Müslimânlara çok sıkıntı veriyordu. İşkenceye başlamış, işi azdırmışlardı. Resûlullah çok üzüldü. Hicretten bir yıl önce, elliiki yaşında idi.

Zeyd bin Hâriseyi alarak Tâife gitdi. Tâif halkına bir ay nasîhat eyledi. Hiç kimse îmân etmedi. Alay etdiler. İşkence yaptılar. Yuhâladılar. Çocuklar taşa tutdular. Ümmîdsiz, üzüntülü, yorgun geri dönerken, mubârek bacakları yaralandı. Zeydin başı kan içinde kaldı. Çok sıcak bir sâatde, yol kenârında, bitkin hâlde oturdular. Orada bulunan bağ sâhibi, Rebî'a oğulları zengin Utbe ve Şeybe adında iki kardeş, köleleri Addâs ile, birer salkım üzüm gönderdi.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” üzümü yirken Besmele okudu. Addâs “radiyallahü teâlâ anh”, o zemân hıristiyan idi. Bunu işitince

şasırdı. (Yıllarca buralardayım. Kimseden böyle söz duymadım. Bu nasıl sözdür?) dedi.

Resûlullah: Sen neredensin? buyurdu.

Addâs: Nineveliyim, dedi.

Resûlullah: Yûnüs aleyhisselâmın memleketinden imişsin, buyurdu.

Addâs: Sen Yûnüsü nereden tanıyorsun? Onu, buralarda kimse bilmez, dedi.

Resûlullah: O benim kardeşimdir. O da, benim gibi Peygamber idi, buyurdu.

Addâs: Bu güzel yüzün, bu tatlı sözlerin sâhibi yalancı olmaz. Ben inandım ki, sen Allahın Resûlüsün, dedi. Müslimân oldu. Yâ Resûlallah “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem”! Yıllarca bu zâlimlere, bu yalancılara kulluk ediyorum. Herkesin hakkını yiyorlar. Herkesi aldatıyorlar. Hiç iyi tarafları yok. Dünyâlık toplamak, şehvetlerini yapmak için her alçaklığı göze alıyorlar. Onlardan nefret ediyorum. Sizinle birlikte gitmek, size hizmetle şereflenmek, câhillerin, ahmakların size yapacağı saygısızlıklara hedef olmak, mubârek vücûdünüzü korumak için fedâ olmak istiyorum, dedi.

Resûlullah, tebessüm buyurdu: Şimdi efendilerinin yanında kal! Az zemân sonra, adımı her yerde işitirsin. O zemân bana gel, buyurdu. Bir müddet istirahat edip, yaralarını, kanlarını sildiler. Mekkeye yürüdüler. Karanlıkta şehre girdiler. Her taraf düşman idi. Gidecek bir yer yoktu. Birkaç ay Mekkede çok sıkıntılı geçti. Bir gece [Receb ayının yirmiyedinci gecesi] amcası Ebû Tâlibin kızı Ümm-i Hânînin Ebû Tâlib mahallesinde bulunan evine geldi. Ümm-i Hânî, o zemân îmân etmemişti. Kimdir o? dedi.

Resûlullah: Amcan oğlu Muhammedim “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem”. Kabûl edersen, müsâfir geldim buyurdu.

Ümm-i Hânî “radiyallahü teâlâ anhâ”: Senin gibi doğru sözlü, emîn, asîl, şerefli müsâfire can fedâ olsun. Yalnız, teşrîf edeceğinizi önceden bildirseydiniz, birşeyler hâzırlardım. Şimdi yidirecek birşeyim yok, dedi.

Resûlullah “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem”: Yiyecek, içecek istemem. Hiçbiri gözümde yok. Rabbime ibâdet etmek, yalvarmak için bir yer bana yetişir, buyurdu.

Ümm-i Hânî, Resûlullahı “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” içeri alıp, bir hasır, leğen, ibrik verdi. Gelen müsâfire ikrâm etmek, onu düşmandan korumak, arablar için en şerefli vazîfe sayılırdı. Bir evdeki müsâfire zarar gelmesi, ev sâhibi için büyük yüzkarası olurdu. Ümm-i Hânî düşündü. Bunun Mekke'de düşmanları çok. Hattâ öldürmek isteyenler var. Şerefimi korumak için, sabâha kadar Onu gözeteyim, dedi. Babasının kılıncını alıp, evin etrâfında dolaşmağa başladı.

Resûlullah “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” o gün çok incinmişti. Abdest alıp, Rabbine yalvarmağa, afv dilemeğe, kulların îmâna gelmesi, se'âdete kavuşmaları için düâyâ başladı. Çok yorgun, aç, üzüntülü idi. Hasır üzerine uzanıp uyuyuverdi.

O ânda, Allahü teâlâ, Cebrâîl aleyhisselâma:

Sevgili Peygamberimi çok üzdüm. Mubârek bedenini, nâzik kalbini çok incitdim. Bu hâlde, yine bana yalvarıyor. Benden başka, hiçbirşey düşünmüyor. Git! Habîbimi getir! Cennetimi, Cehennemimi göster. Ona ve Onu sevenlere hâzırladığım ni'metleri görsün.

Ona inanmıyanlara, sözleri, yazıları ve hareketleri ile Onu incitenlere hâzırladığım azâbları görsün. Onu ben tesellî edeceğim. Onun nâzik kalbinin yaralarını ben gidereceğim buyurdu. Cebrâîl “aleyhisselâm”, bir ânda Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” yanına geldi. Mışıl mışıl uyuyor gördü. Dürtmeğe, uyandıрмаğa kıyamadı. İnsan şeklinde idi. Mubârek ayağının altını öpdü. Bu şekilde Resûlullahı uyandırdı. Cebrâîl aleyhisselâmı hemen tanıdı ve: **(Ey Cebrâîl kardeşim! Böyle vaksiz niçin geldin. Yoksa bir hatâ mı etdim, Rabbimi gücendirdim mi? Bana acı haber mi getirdin?)** buyurdu ve Rabbinin darılacağından çok korktu.

Cebrâîl “aleyhisselâm”: Ey bütün yaratılmışların en üstünü! Ey Yaratanın sevgilisi! Ey Peygamberlerin efendisi, iyilikler menba'ı, üstünlükler kaynağı olan şerefli Peygamber! Rabbin sana selâm ediyor. Hiçbir Peygambere, hiçbir mahlûkuna vermediği ni'meti sana ihsân ediyor. Seni kendine da'vet ediyor. Lütfen kalk. Buyur, gidelim, dedi. Kâ'be yanına geldiler. Orada, bir kimse geldi. Göğsünü yardı. Kalbini çıkardı. Zemzem suyu ile yıkadı. Yine yerine koydu. Sonra Cennet'den gelen Burak adındaki beyâz hayvana binip, bir anda Kudüs'de, Mescid-i Aksâya geldiler. Cebrâîl “aleyhisselâm” kayayı parmağı ile deldi. Burakı oraya bağladı. Geçmiş Peygamberlerden ba'zısının rûhları insan şeklinde orada idi. Cemâ'at ile

nemâz için Âdem, Nûh, İbrâhîm Peygamberlere, imâm olmalarını sıra ile söyledi. Hiçbiri kabûl etmedi. ÖZR dilediler. Kusûrlu olduklarını söylediler. Cebrâîl “aleyhisselâm”, Habîbullahı ileri sürdü. Sen varken, başkası imâm olamaz, dedi. Nemâzdan sonra, mescidden çıkıp bilinmiyen bir mi'râc ile, bir ânda, yedi kat gökleri geçdiler. Her gökde bir büyük Peygamberi gördü. Cebrâîl “aleyhisselâm” Sidrede kaldı ve kıl kadar ilerlersem, yanar, yok olurum dedi. Sidret-ül-müntehâ, altıncı gökde bulunan büyük bir ağaçtır. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Cenneti, Cehennemi, sayısız şeyleri görüp, Refref adındaki bir Cennet yaygısı üstünde olarak Kürsî, Arş ve rûh âlemlerini geçip, bilinmiyen, anlaşılamıyan, anlatılamıyan şekilde, Allahü teâlânın dilediği yüksekliklere ulaştı. Mekânsız, zemânsız, cihetsiz, sıfatsız olarak Allahü teâlâyı gördü. Gözsüz, kulaksız, vâsıtasız, ortamsız olarak Rabbi ile konuştu. Hiçbir mahlûkun bilemeyeceği, anlıyamıyacağı ni'metlere kavuşup, bir ânda, Kudüse ve oradan Mekke-i mükerremeye, Ümm-i Hânînin evine geldi. Yatdığı yer henüz soğumamış, leğendeki abdest suyunun hareketi durmamış idi. Dışarda dolaşan Ümm-i Hânî “radıyallahü teâlâ anhâ” uyuklamış, birşeyden haberi olmamıştı. Kudüsden Mekkeye gelirken, Kureyşin kervanına rastladı. Kervandaki bir deve ürkdü, yıkıldı.

Sabâh olunca, Kâ'be yanına gidip mi'râcını anlattı. İşiten kâfirler alay etdi. Muhammed aklını kaçırmış, iyice sapıtmış dediler. Müslimân olmağa niyyeti olanlar da vaz geçdi. Birkaçı sevinerek Ebû Bekrin evine geldi. Çünkü, bunun akllı, tecribeli, hesâblı bir tüccâr olduğunu biliyorlardı. Kapıya çıkınca hemen sordular:

Ey Ebâ Bekr “radıyallahü teâlâ anh”! Sen çok kerre Kudüse gitdin geldin. İyi bilirsin. Mekkedden Kudüse gidip gelmek, ne kadar zemân sürer dediler.

Ebû Bekr “radıyallahü teâlâ anh”: İyi biliyorum. Bir aydan fazla, dedi.

Kâfirler bu söze sevindi. Akllı, tecribeli adamın sözü böyle olur, dediler. Gülerek, alay ederek ve Ebû Bekrin “radıyallahü teâlâ anh” de kendi kafalarında olduğuna sevinerek:

Senin efendin, Kudüse bir gecede gidip geldiğini söylüyor. Artık iyice sapıtdı diyerek, Ebû Bekre sevgi, saygı ve güvenc gösterdiler.

Ebû Bekr “radıyallahü anh”, Resûlullahın mubârek adını işitince, (Eğer O söyledi ise, inandım. Bir ânda gidip gelmişdir) deyip içeri girdi. Kâfirler

neye uğradıklarını anlayamadı. Önlerine bakıp gidiyor ve (Vay canına, Muhammed ne yaman büyücü imiş. Ebû Bekre sihr yapmış) diyorlardı.

Ebû Bekr “radıyallahü teâlâ anh” hemen giyinip, Resûlullahın yanına geldi. Büyük kalabalık arasında, yüksek sesle (Yâ Resûlallah! Mi’râcınız mubârek olsun! Allahü teâlâyâ sonsuz şükrlere ederim ki, bizleri, senin gibi büyük Peygambere, hizmetçi yapmakla şereflendirdi. Parlıyan yüzünü görmeye, kalbleri alan, rûhları çeken tatlı sözlerini işitmeye ni’metlendirdi. Yâ Resûlallah “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem”! Senin her sözün doğrudur. İnanırım. Canım sana fedâ olsun!) dedi. Ebû Bekrin sözleri, kâfirleri şaşırtdı. Diyecek şey bulamayıp dağıldılar. Şübheye düşen, îmânı za’îf birkaç kişinin de kalbine kuvvet verdi. Resûlullah “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem”, o gün Ebû Bekre (Sıddîk) dedi. Bu adı almakla, bir kat dahâ yükseldi.

Kâfirler bu hâle çok kızdı. Mü’minlerin kuvvetli îmânına, Peygamberin “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” her sözüne hemen inanmalarına, Onun çevresinde pervâne gibi toplanmalarına dayanamadılar. Resûlullahı “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” mahcûb, mağlûb etmek için, imtihân etmeğe yeltendiler:

Yâ Muhammed “aleyhisselâm”! Kudüse gitdim diyorsun. Söyle bakalım! Mescidin kaç kapısı, kaç penceresi var, gibi şeyler sordular. Hepsine cevâb verirken, hazret-i Ebû Bekr, öyledir yâ Resûlallah, öyledir yâ Resûlallah derdi. Hâlbuki, Resûlullah “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” edebinden, hayâsından karşısındakinin yüzüne bile bakmazdı. Buyururdu ki, (Mescid-i aksâda etrâfıma bakmamışdım. Sorduklarını görmemişdim. O ânda Cebrâîl “aleyhisselâm”, Mescid-i aksâyı gözümün önüne getirdi. [Televizyon gibi] görüyor, sayıyordum. Sorularına, hemen cevâb veriyordum). Yolda, develi yolcular gördüğünü söyledi. İnşâallah çarşamba günü gelirler buyurdu. Çarşamba günü güneş batarken, kervan Mekkeye geldi. Fırtına eser gibi olduğunu, bir devenin yıkıldığını söylediler. Bu hâl mü’minlerin îmânını kuvvetlendirdi. Kâfirlerin düşmanlığını artırdı. (Rûh-ul-beyân)da (Tefsîr-i Hüseyinî)den alarak ve (Bahr)de, imâmlığı anlatırken, diyor ki, (Resûlullahın Mekkedden Beyt-ül-mukaddese götürüldüğüne inanmayan kâfir olur. Göklere ve bilinmeyen yerlere götürüldüğüne inanmayan ise, dâl ve mübtedi’ olur). Ya’nî sapık olur.

8 – RECEB AYI VE REGÂİB GECESİ: Receb ayının ilk Cum’a gecesine (Regâib gecesi) denir. Receb ayının her gecesi kıymetlidir. Her Cum’a

gecesi de kıymetlidir. Bu iki kıymetli gece bir araya gelince, dahâ kıymetli olmakdadır. Regâib gecesinin kıymeti, çeşidli hadîs-i şerîfler ile bildirilmiştir. (İslâm Ahlâkı) kitâbının 430.cu sahîfesine bakınız!

Receb ayı, Âdem aleyhisselâmdan beri kıymetli idi. Bu ayda muhârebe etmek günâh idi. Her ümmet, bu aya saygı gösterirdi. Receb demek, mürecceb, mu'azzam, muhterem, kıymetli demektir. Fârisî (Enîsülvâ'ızîn) kitâbında diyor ki, (Îsâ "aleyhisselâm" zemânında bir genc, güzel bir kıza tutulmuşdu. Ona kavuşmak için çırpınıyordu. Nice zemân sonra söz aldı. Bir akşam, odada buluşdular. Soyundular. Genç, pek sevincli idi. Ansızın, pencereden hilâli [yeni ayı] gördü. Bu hangi aydır dedi. Kız, Receb deyince, genc toparlandı. Giyindi. Kız şaşırıp, ne oluyorsun dedi. Genç, babalarımın işitdim. Receb ayında günâh işlenmez. Bu aya saygı gösterilir deyip, özr diledi ve evine gitdi. Allahü teâlâ, Îsâ aleyhisselâma vahy gönderip, olanları bildirdi. Bu genci ziyâret et! Selâmımı söyle buyurdu. Genç, Receb ayına gösterdiği bir saygı için, büyük bir Peygamberin "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" kendine gönderildiğine sevinerek îmân etdi. İyi bir mü'min oldu. Receb ayına gösterdiği bir saygı sebebi ile, îmân şerefine kavuştu.)

9 – **MUHARREM GECESİ:** Muharrem ayının birinci gecesini, müslimânların kamerî yılbaşı gecesidir. Müslimânların şemsî yılbaşı gecesini ise, efrencî Eylül ayının yirminci gecesidir. Muharrem ayı, islâm kamerî senesinin birinci ayıdır. Muharrem ayının birinci günü müslimânların kamerî senesinin, birinci günüdür. Kâfirler, kendi yılbaşılı olan ocak ayının birinci gecesinde, Noel Baba yapıyorlar. Güyâ Hıristiyan dîninin emrettiği küfrleri işliyorlar. Bu gecede tapınıyorlar. Müslimânlar da, kendi sene başı gecelerinde ve günlerinde müsâfaha ederek, mektûblaşarak tebrîkleşir.

Birbirlerini ziyâret eder, hediyeye verirler. Senebaşını mecmû'a ve gazetelerle kutlarlar. Yeni senenin, birbirlerine ve bütün müslimânlara hayırlı ve bereketli olması için düâ ederler. Büyükleri, akrabâyı, âlimleri evinde ziyâret edip düâlarını alırlar. O gün, bayram gibi temiz giyinirler. Fakîrlere sadaka verirler.

10 – **AŞÛRE GECESİ:** Muharrem ayının onuncu gecesidir. Muharrem ayı, Kur'ân-ı kerîmde kıymet verilen dört aydan biridir. Aşûre, bu ayın en kıymetli gecesidir. Allahü teâlâ, birçok düâları Aşûre günü kabûl buyurdu. Âdem aleyhisselâmın tevbesinin kabûl olması, Nûh aleyhisselâmın gemisinin tûfândan kurtulması, Yûnus aleyhisselâmın balığın karnından

çıkması, İbrâhîm aleyhisselâmın Nemrûdun ateşinde yanmaması, İdrîs aleyhisselâmın diri olarak göke çıkarılması, Ya'kûb aleyhisselâmın, oğlu Yûsûf aleyhisselâma kavuşması ve gözlerindeki perdenin kalkması, Yûsûf aleyhisselâmın kuyudan çıkması, Eyyûb aleyhisselâmın hastalıktan kurtulması, Mûsâ aleyhisselâmın Kızıldenizden geçip, Fir'avnın boğulması ve İsâ aleyhisselâmın vilâdeti ve yehûdîlerin öldürmesinden kurtulup, diri olarak göke çıkarılması hep Aşûre günü oldu. Nûh “aleyhisselâm” gemide aşûre tatlısı pişirdiği için müslimânların Muharrem'in onuncu günü aşûre pişirmesi ibâdet olmaz. Muhammed “aleyhisselâm” ve Eshâb-ı kirâm “radıyallahü anhüm ecma'in” böyle yapmadı. Bugün aşûre pişirmeği ibâdet sanmak, bid'atdır, günâhdır. Muhammed aleyhisselâmın yaptığı veyâ emr ettiği şeyleri yapmak ibâdet olur. Din kitâblarının yazmadığı, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirmediği şeyleri yapmak, sevâb olmaz. Günâh olur. O gün, herhangi bir tatlı yapmak, tanıdıklara ziyâfet, fakîrlere sadaka vermek sünnetdir, ibâdetdir. İbni Âbidîn, beşinci cild, ikiyüzyetmişaltıncı sahîfede diyor ki, (Kirpiklere sürme çekmek sünnetdir. Fekat, bunu yalnız Aşûre günü yapmak harâmıdır).

Hazret-i Hüseyin “radıyallahü anh” o gün şehîd oldu diyerek, mâtem tutmak, döğünmek de bid'atdır. Günâhdır. Şî'îler, hazret-i Hüseyin için mâtem tutuyorlar. Hazret-i Hüseyini, hazret-i Alînin oğlu olduğu için, tapınırcasına övüyorlar. Ehl-i sünnet ise, onu Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” torunu olduğu için çok seviyoruz. İslâmiyyetde mâtem tutmak yoktur. Müslimânlar, yalnız Aşûre günü mâtem tutmaz. Kerbelâ fâci'asını hâtırlayınca her zemân üzülür. Kalbleri sızlar. Gözleri kan ağlar. İslâmiyyetde mâtem tutmak olsaydı, Aşûre günü değil, Resûlullahın Tâifde mubârek ayaklarının kana boyandığı ve Uhudda mubârek dişinin kırılıp, mubârek yüzünün kanadığı ve vefât ettiği gün mâtem tutulurdu.

Yukarıdaki on geceden, beşinci, altıncı, yedinci ve sekizinci gecelere (**Kandil**) geceleri denir.

Yukarıda bildirilen on geceden başka, fıtr bayramının diğer geceleri, Zil-hicce ayının ilk on geceleri, Muharrem'in ilk on geceleri ve her Cum'a ve pazartesi gecesi de mubârekdir. Şernblâlî “rahmetullahi teâlâ aleyh”, (**İmdâd-ül-fettâh**) kitâbında, bu gecelerin fazîletlerini uzun yazmıştır.

Aşağıdaki hadîs-i şerîfler, muhtelif kitâblarda yazılıdır:

1 – Rahmet kapıları dört gece açılır. O gecelerde yapılan düâ, tevbe, red olmaz. Fıtr bayramının ve Kurban bayramının birinci geceleri, Şa'bânın onbeşinci [Berât] gecesini ve Arefe gecesini, [Kadr gecesini, birçok hadîs-i şerîflerde bildirildiği için burada da bildirilmeğe lüzûm görülmemiştir].

2 – Allahü teâlâ, ibâdetler içinde, Zil-hiccenin ilk on gününde yapılanları dahâ çok sever. Bu günlerde tutulan bir gün oruca, bir senelik oruc [nâfile oruc] sevâbı verilir. Gecelerinde kılınan nemâz, Kadr gecesinde kılınan nemâz gibidir. Bu günlerde çok tesbîh, tehlîl ve tekbîr ediniz!

3 – Bir müslimân, Terviye günü oruc tutarsa ve günâh söylemezse, Allahü teâlâ, onu elbette Cennete sokar.

4 – Arefe gününe hurmet ediniz! Çünkü Arefe, Allahü teâlânın kıymet verdiği bir gündür.

5 – Arefe gecesini ibâdet edenler, Cehennemden âzâd olur.

6 – Arefe günü oruc tutanların, iki senelik günâhları afv olur. Biri, geçmiş senenin, diğeri, gelecek senenin günâhıdır. [Arefe, Zil-hiccenin dokuzuncu günüdür. Başka günlere Arefe denmez!].

7 – Arefe günü bin İhlâs okuyanın bütün günâhları afv olur ve her düâsı kabûl olur. Hepsini Besmele ile okumalıdır.

8 – Receb, Allahü teâlânın ayıdır. Receb ayına ikrâm edene, saygı gösterene, Allahü teâlâ, dünyâda ve âhîretde ikrâm eder.

Abdülkâdir-i Geylânînin “rahmetullahi aleyh” arabî (Fütûhulgayb) kitâbının ve bunun, Abdülhak Dehlevî, fârisî şerhinin, [1313] Hindistân baskısı, ikiyüzyetmişdördüncü sahîfede, Alî “radıyallahü anh” aşağıdaki hadîs-i şerîfi haber verdi:

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, (Farz nemâzı kılmamış olanın nâfile nemâzları kılması, vakti temâm olmuş hâmile kadına benzer. Çocuğu olacağı günlerde, çocuğu düşürür, aldırır. Çocuğu yok olduğu için, bu kadına, hâmile denemez. Ana da denemez. Bu kimse de böyledir. Farz nemâzlarını ödemedikçe, Allahü teâlâ, nâfile nemâzlarını kabûl etmez). Büyük âlim, hadîs-i şerîf mütehasısı

Abdülhak Dehlevî “rahmetullahi aleyh”, bu kitâbı fârisî şerh ederken buyuruyor ki, (Bu hadîs-i şerîf, farz borclarını kazâ etmeyip de, sünnetleri ve nâfileleri kılanların, boş yere uğraşdıklarını bildirmektedir. Çünkü, farz ve vâcib olmıyan nemâzlara nâfile nemâz denir. Farzlarla birlikte kılınan nâfilelere (Müekked sünnet) nemâzlar denir. Farzla birlikte kılınması bildirilmeyenlere (Zevâid sünnet) nemâzları denir).

9 – Recebin ilk Cum’a gecesini ihyâ edene [saygı gösterene], Allahü teâlâ kabr azâbı yapmaz. Düâlarını kabûl eder. Yalnız, yedi kimseyi afv etmez ve düâlarını kabûl etmez: Fâiz alan veyâ veren, müslimânları aşağı gören, anasına, babasına eziyyet eden, karşı gelen çocuk, müslimân olan ve islâmiyyete uyan kocasını dinlemiyen kadın, şarkı ve çalgıcılığı san’at edinenler, livâta ve zinâ edenler, beş vakt nemâzı kılmıyanlar. Bunlar, bu günâhlardan vaz geçmedikce, tevbe etmedikce, düâları kabûl olmaz. Ananın, babanın, kocanın, hiç kimsenin, islâmiyyete uymıyan emri dinlenilmez, yapılmaz. Fekat, anaya, babaya, yine tatlı söylemek, onları incitmemek lâzımdır. Ana baba kâfir ise, onları kiliseden, meyhâneden, sırtda taşıyarak bile, geri getirmek lâzımdır. Fekat, oralara götürmek lâzım değildir.

İbni Âbidîn “rahmetullahi teâlâ aleyh” beşinci cild, ikiyüzaltmışdokuzuncu sahîfede buyuruyor ki, (Anayı, babayı ve kadının zevcini, adları ile çağırması tahrîmen mekrûhdur, küçük günâhdır. Ta’zîm ile, saygı anlatan kelimeler ile ve yanına giderek çağırımları lâzımdır. Uzakdan, yüksek sesle çağırmamalıdır).

10 – Cebrâîl “aleyhisselâm” bana geldi. Kalk, nemâz kıl ve düâ et! Bu gece, Şa’bânın onbeşinci gecesidir dedi. Bu geceyi ihyâ edenleri, Allahü teâlâ afv eder. Yalnız, müşrikleri, büyücüleri, falcıları, hasîsleri, alkollü içki içenleri, fâiz yiyenleri ve zinâ yapanları afv etmez.

11 – Berât gecesini ganîmet, fırsat biliniz! Çünkü, belli bir gecedir. Şa’bânın onbeşinci gecesidir. Kadr gecesi, çok büyük ise de, hangi gece olduğu belli değildir. Bu gece, çok ibâdet yapınız. Yoksa, kıyâmet günü pişmân olursunuz!

Bir zemânda veyâ bir yerde veyâ birşeyi okumakda, yapmakda, çok sevâb verileceğini işitince, o sevâba kavuşmağı niyyet ederek, düşünerek yapana, bu haber doğru olmasa bile, Allahü teâlâ, o sevâbları ihsân eder. Fekat, bunun islâmiyyet tarafından yasak edilmemiş birşey olması

lâzımdır. Nâfile ibâdetlerin sevâbına kavuşabilmek için, îmânda ve farzlarda kusûr olmamak ve günâhlara tevbe etmek ve ibâdet olarak yapmağa niyyet etmek şartdır.